

trobiti... in zdrdral je voz po cesti. Prijetna okolica: travniki, polje, gozd združevalo se je v prekrasno prirodno sliko. A naša potnica je in videla.... „Kaj poreče Ivan? „Ali mi odpusti“. „Ali mi bo verjel, da ga res ljubim, da ga nisem nehala nikdar ljubiti“.... „On je dober, blag, odpustil mi bo“... Vem, da me ljubi, da me bo večno, vztrajno ljubil... saj mi je tako zatrjeval celó takrat, ko sem postala F...ova žena.... In stresla se je žena v žalnej obleki Morda jo zebe? — Pa manjnikovo solnce tako pridno ogreva ves božji svet, da še stari postiljon mrmra čez to čudno vročino. In mraz jo obletava. Stisne se v kot voza, misli in misli. Gleda tje v gorsko stran, tam najde zopet mir, ljubezen, srečo. — A solza se ji utrne z očesa in zopet se strese. Zakaj, zakaj?... Bode li zaman njena dolga pot? Ali ji Ivan odpusti? „Odpusti, odpusti“ šepetala je in britka bol krčila jej je srce“.

„Slušaj, slušaj poštarja trobiti.“

„Čvrsto poje zviti mu rog“ zatrobil je postiljon ter ustavil konje. Izstopila je in šla po pešpoti dalje proti H.

Na vratarjevi trati zborovali so, kakor vsak dan, tudi danes mali bosopetneži. — Ravno je prišlo na dnevni red posvetovanje o jutranjem pogrebu, kar pretrga čuden glas zborovanje....

„Pust, pust, puust“ zadonelo je v zboru, ter kakor jata preplašenih golobov razpodil se je bosopéti zbor na vse strani.

In naša znanka v žalnej obleki ostala je sama pred Vratarjevo kočo. Dolgi, črni pajčolan plapolal je v zraku ter dajal vsej njenej osebi nekaj čudnega, tujega.

Pa Vratarjev šestletni Francek, predsednik otroške seje, pokazal se je tudi zdaj pravim korenjakom. Že sili z glavico naprej, ter izza vogla ogleduje tujo, nenavadno prikazen.

„Ti dečko, ali veš, kje stanuje gospod Ivan S.?“...

„Na - a, na vem“, odgovoril je ta lakonično.

„Lej ga no, k Tinetki jo pelji, Tinetkin študent so“ oglasi se stari oče iz sobe. Naš Francek, bistra glavica, razumel je takoj, poskočil na jedni nogi in hajdi skozi vas. Postajal je večkrat ter oziral se nazaj, da li gre črna ženska za njim.

Stopala je za njim skozi čedno vasico. Bila je bleda smrtno bleda. Videla ni radovednih vaščanov, ki so prihajali gledat tujko, tudi ni čula raznoterih opazk preprostega ljudstva. Le srce jej je bilo nemirno, zastajalo jej in misli so se podile v strašnem nemiru brez cilja, brez zvršetka.

Pred nizko ubožno kočjo sešla se je večina vaške mladine. Vnel se je hud razpor med dečki, kajti odločiti niso mogli, kateri bo jutri pri pogrebu nosil križ, kateri vrček z blagoslovljeno vodo. Ugledavši tujo ženo, utihnili so ter radovedno ogledovali črno ženo. Ta vstopi v kočjo. Na desno in na levo so vrata. Kam? — Na desno. —

Pred njo mrtvaški oder. Čvetero sveč razsvetljuje preprosto sobico in njih odsev razsvetljuje blede mrličev obraz. Kdo je on? Ta obraz . . . . ne, ne! . . . . Suho, blede lice, oči zaprte . . . to je tuje . . . A ta ljubeč nasmeh, ki se kaže krog ustn, ta nasmeh ji je znan,

predobro znan . . . . Kaj, da ne pristopi bližje; kaj da ne omedli? . . . Le nema stoji pred odrom, obupno zroča nekam . . . . kam? . . . In izviije se ji glas iz prs, glas, ki vse navzoče pretrese, stegne roke proti mrtvecu, ki ga je ljubila, katerega ljubi . . . in točila je solze toda . . . . prepozno . . . . ah prepozno . . . .

Na jezeru.

Solnce je zašlo za goro,
V mrak se je zavijal dan,
Midva po jezeru mirnem
Sva odplula v tiho stran.

Plan jezera je blestela,
Z nje je sevalo nebo,
Poleg svita pa skalovja
Zrla senco sva temno.

Tiho v čolnu sva sedela,
Srečna pol in tožna pol,
Bližala se mladi sreči
Zgodnje je ločitve bol.

Kristina.

Sirota.

Kádar ti, sirota, gledam
V lepo, a solzno okò,
Bridko, bridko se zavedam,
Da živeti je hudó. —

S taboj čutim bedo silno
Ki življenje ti mori,
In z besedo tolažilno
Brišem rósne ti oči.

Na upalo lice vabim-
Zopet ti veselja žar,
V tvojem miru naj pozabim
Svojega srca vihar. —

Kristina.

Z Dolenjskega.

(Dalje.)

Jezik očistite peg, opilite gladko mu rujo,
Kar je najetega v njem, dajte sosedu nazaj.
Kinčite ga iz lastne moči, iz lastnega vira.
Jasno ko struna bo pel, zvonu enako donel.

Koseski.

Direktor ravnatelj (vodja). Facanetelj, robec (rúta).
drakslar, strugar. fajercajk, vžigalke.